

Tábor 2002

Príští tábor se uskuteční v roce stoletého výročí woodcraftu. Rádi bychom jej společně oslavili, ať už zasazením společného stromu nebo jinou aktivitou, určite však větším zaměřením tábora na diskuze o woodcraftu a společným výročním ohnem, který zaplane po celém světě. Bude zase obsahovat velkou škálu programu od pohybových, přes diskusní, tvorivé, relaxační nebo ciste zážitkové. Nejpodstatnější součástí tábora by měla být až rodinná pohoda, kterou s přáteli vždy na této akci zažíváme.

Navrhujeme také kmenum, aby přijeli s kmenovými detmi a tak si mohli vymenit zkušenosti a vzájemně si pomohly s přípravou programu a technickým zajištěním (o které by se navíc starali lidé z nedetských skupin). To soužití starších skupin a dětských kmenu by mohlo být velmi přínosné – jak pro děti (vzor ve starších), tak pro dospělé (tolerance k dětem, které navíc dotvářejí pohodovou atmosféru tábora). Struktura programu bude samozřejmě záležet na účastnících a já doufám, že se sejdeme v dobré sestavě.

Tešíme se na setkání!

Josef Porsch - Ablákela

Informace o tábore v roce 2002 hledejte na webových stránkách Ligy (www.woodcraft.cz), v časopise Bizoní Vitr a ve vnitřním zpravodaji LLM Totemová deska, případně na adrese Dušan Martišek, K Vinicím 226, 164 00 Praha 6, tel. 0603 326 660, email: dumart@post.cz anebo Josef Porsch, Štetkova 1A, 140 00 Praha 4, tel: 0723 150 209, ablakela@centrum.cz.

Almanach ligového tábora. Tábor kouzel.

Vydáno v zime roku 2001 pro účastníky tábora a další přátele v elektronické podobě. Praha 2001.

Foto: Bedrich Velechovský, Franta Reml, Jana Vávrová, Martina Palecková, Honza Krístek a Josef Porsch. Texty byly získány z táborové nástěnky nebo dodatečně od autorů.

Autori: Kery Otter (keny@email.cz), Aleš Sedláček (a.sedlacek@tribar.cz), Pavel Spálený (yucikala@seznam.cz), Josef Porsch (ablakela@centrum.cz), Bára Augustinová (B.Augustinova@seznam.cz), Martina Kuncová (martina.kuncova@seznam.cz), Franta Reml, Stanislav Starec.

Grafická podoba: Josef Porsch. Veškeré připomínky posílejte prosím na ablakela@centrum.cz.

Tábor Ligy lesní moudrosti Almanach

Nezůstalo nic než pár sešlapaných míst
zbavených všeho, co tam kdysi bývalo.
Nezůstalo tam nic, kvůli čemu by měl zůstat
- jen ty vzpomínky, a ty si neseš s sebou.

C. D. Simak

Oltynský potok u obce Krída u Bechyně
29.6. - 8.7.2001

Vzpomínky, památky, záznamy, podněty,
atmosféra

Ohlídím se na louku, kde jsem strávil tolik krásných chvil s tolika fajn lidmi. Znatelné zůstávají jen kruhy zažloutlé trávy po týpích a vyšlapané cesticky – a i ty za chvíli zmizí. Už me k tomu místu nic neváže. To jediné, co zůstává, jsou opravdu jen vzpomínky.

Na Ligovém táboře se nás sešlo střídave ke čtyřicítce. Stála tu 4 týpí Waldenu (naše nové, sedmicka, Polyho a Tokaheyovo, kde prebýval Kimimila s Ivou, Hotwenak, Zdenek a chvíli Okeya), 1 týpí Apace a Zlaty s miminkem, 1 týpí Lesních lidí, 1 týpí Bucka s rodinou, v šelterch pak Běda s Wašewin, Jelen s detmi, Willy se Zdenkou, Stopar s Kenym, na chvíli Warapa s Wasakawin, Vlk s Blankou, z jednotlivců Hina-kaga, Peggi s Martinou, Pušta. Doufám, že jsem na nikoho nezapomněl.

Celý týden žhnulo slunce, v sobotu padla velká bouřka, a proto jsme i odvolali snem. Delo se jako vždy moc věcí: Willyho lesní míry poprvé v praxi. Apacovy pravidelné indiánské vecernícky. Stoparova procházka po bylinách (člověk si hned v lese připadá jako doma, když ví, že támhleto je jestrábník a tohle třeba rozrazil!). Témer každý den večer zurivé šiny. Chcete se stát milionářem v podání obyvatel sedmicky (otázky pro nové týpí Waldenu v humorném podání o cibuli, vetvicku, rastafariánskou capku, kulicha, dřívko), Štítina cesta potokem o štěstí („cesta ke štěstí je dlouhá, vede přes kameny a mokrem“), při níž je každý konfrontován nejen s tím, co si o štěstí myslí ostatní z tábora, ale i s osudem – postavou, která vám vyjmenovala, co vám vzala a zase dala a že zase může vzít i dát, co chce. (V tu chvíli ve mne opravdu hrklo.) Guova krátká, ale velmi akční lovecká stezka – potokem a pruseky. Ivino (Iva Bidlová z Botanické zahrady v Praze) barvení přírodními barviv (výtečné!). Běda a Wašewin předvedli svou obšírnou sbírku plodu a listu dřevin, podle které šlo plnit ciny. Koukacka Tancí a Kláry byla klidnou snahou vžít se do toho, jaký svět se odehrává v malické trávě. Zálesácký Petangue a vrh kládou. Tanecní pow wow ukončené flipem. Okeyova vycházka na urcování mechu (jak hluboko se dá až proniknout!). Workshop o vydělávání kuží Tokaheyi a Wasupih. Štítin

Tropický salát (lode na suchu) a jiné drobné hry se těšily velké oblibě. To je výčet opravdu jen několika věcí.

Plánovaná válečná výprava na dva dny se neuskutečnila pro nedostatek zájemců. Byla perfektní – alespoň pokud mohu posoudit – připravená Bédou, Wašewin a Dušanem, ale dimenzovaná na víc lidí. Chtěli jsme tedy udělat procházku alespoň na den, ale ani tady se nenašlo dost lidí – a tak až na jednotlivce jsme vlastně nevytáhli nohy z tábora a to cítím jako chybu.

Velkou a smutnou událostí tábora byl nesporně požár Tokaheyova týpí, kde díky kombinaci neustávajícího tropického vedra a porvavem vetru fouklého liningu do ohniště chytnul celý plášť a větrem se ohen přenesl na týpí Lesních lidí. Ani naše týpí nezůstalo ušetřeno – díra velikosti stovky mexických dolarů od spadlé chlopnovky nám bude navždy památkou. Tábor byl po této události (naštěstí se udála až v pátek) dost smutný a paralyzovaný. Vzalo nás to, i když každého jinak. Tancí s tycí – jelikož týpí měla půjčené od Sacagawey – měla slzy na krajíčku. Kimimilu dlouho neopustil udivený výraz. Hotwenak propukl v křecovitý smích. Den poté jsme venovali tichý spontánní obrádek nad ohništěm týpí. Krásná slova. Díky vám přátelé i tobe týpí! Nikdy jsem nic podobného nezažil. Je to asi jako když vám hoří domov.

S několika přáteli nám na táboře Wašewin s Okeyou vysvětlili nové týpí – patří jim za to dík. Noci byly magické. Jednu byl úplnek – světlo jako ve dne. Další třeba svítil dvermi přímo na mě, kde jsem spal. Jinou svítil venku jako slunce, tyce vrhaly dovnitř stíny, otvor krouvový měl svého dvojníka co do tvaru na po-odhrnutých dverích...

Cílem tábora bylo umožnit lidem setkávání a vzájemné poznávání – a to myslím splnil. Ukončili jsme jej v neděli 8.7. ráno – každý dal každému dáreček. Jak nám napsala v dopise Martina: „Na světě nejsou nejdůležitější věci, ale okamžiky.“ A to je fakt.

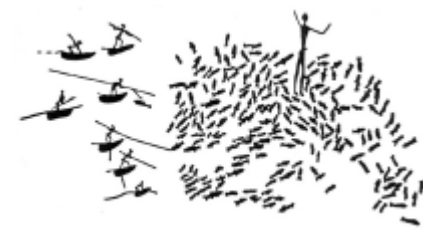
Josef Porsch – Ablákela

Bratři a sestry,

bylo a je me mezi Vámi moc fajn. Tábor plný překvapení uplynul velmi rychle, dalo by se říci kvapem a je tu čas loučení. Dekuji Vám všem za krásné společně prožité chvíle, ale i upozornění, že nikdy člověk není dost předvídatelný a opatrný. Vše se dá časem zapomenout, ale příjemné zážitky mají kouzelnou moc, na ne se tak rychle nezapomene a magická síla nás posílí na cestě k hore „poznání“. Dbejme společně o to, aby pramínek porozumění nevyschl. Dekuji Vám všem a ať Velký Duch svítí do Vašich duší s modrou oblohou!

Stanislav Starec - Vlk

síla, pravda a krása nebudou zapomenuty.
Toto, spolu s vedomým chápáním dvanácti
zákonů Lesní moudrosti je štěstím pro mě
a verím, že i pro Vás a hlavne okolí.

(Přírodu)

Vlk Starec Stanislav

Štěstí je

Jana

Štěstí je

ojedinelá souhra náhod nahrávající ku
prospechu. Je ho zapotřebí a tak je ho málo.
Iva

Štěstí je pro mě spojeno s radostí. Vyjde
ráno slunce, prší, dobří lidé kolem, nebo
videt malé ptáčky jak se poprvé vznese ze
svého hnízda. To vše a mnohé jiné je pro
mě štěstí.

A to, že jsem letos prošel anglictinou je
taky štěstí a velké.

Dušan

Štěstí je

hrozná potvora - chvíli neposedí

Waštewin

Štěstí je pro mě pojem tak nejednoznačný,
komplexní a obtížně definovatelný, že
vážně nevím, jak stručně říct, co to vlastně
je. Myslím, že je to jakoby souhrn mnoha
pozitivních pocitů, které když člověk má, tak
o sobě může říct, že je šťastný. Nelze ovšem
asi duvod lidského štěstí ztotožňovat úplně s
jedním z těchto mnoha pocitů člověka.

Protože nedefinovatelnost štěstí spocívá
právě v tom širokém rozsahu spektru pocitů
(pozitivních), které má šťastný člověk.

Ovšem u každého člověka může jeden z
těchto pocitů převážet, asi v závislosti na
žebříčku hodnot (treba i momentálním) toho-
to člověka. Takže štěstí je pojem relativní,
protože spektrum těch pozitivních pocitů se
může u každého člověka lišit.

Bára

Štěstí je
Když jsem s Ivou a přáteli.
Kimimila cikala

Štěstí je
bujný or pod sedlem, bystrý sokol na ruce,
daleký obzor před sebou a vítr ve vlasech.
Apac, manžel Apacovy ženy

Štěstí je
když něco okouše jen tento papír a ne
vedle položený chléb a album fotek
Stopar

Štěstí je
šťastí je míc letící nad každým. Nekterí ho
chytanou, jiní čekají na větší. Marne!
Klára (Lesní lidé)

Štěstí je cokoliv, co člověk vnímá jako
šťastí.
Copík

Štěstí je že máš někoho, na kom ti opravdu
záleží, a že je někdo, komu záleží na tobě.
Jelen

Štěstí je křehká vec, musí se stále
opecovávat, ale jakmile ho člověk ztratí, tak
zjistí, co vlastně měl.
Ivana

VŠECHNO JE V PORÁDKU, VŠECHNO.
CLOVEK JE NEŠTASTNÝ, PROTOŽE
NEVÍ, ŽE JE ŠTASTNÝ. JENOM PROTO.
TO JE VŠECHNO, VŠECHNO. KOMU TO
DOJDE, HNED SE STANE ŠTASTNÝM,
HNED, VTOM OKAMŽIKU...
F.M.DOSTOJEVSKIJ

Toto je kouzelný zvoneček a zároveň
poslední zastavení při vaší cestě potokem.
Máte nějaké své tajné přání? Víte o
necem, co by vás učinilo šťastným? Stací
jen zazvonit...

(z táborové hry Cesta potokem)

O psaném slovu...

Není tak dávno doba, kdy prostí lidé
soudili, že umění číst a psát je dobré leda
tak pro kněze či učence. Čas však ukázal,
že touha po poznání spojená s tímto
uměním je schopna zcela změnit ráda světa.
Koho z nás by snad napadlo jít požádat
vrchnost o svolení k snatku, nebo dávat
k dispozici svůj majetek bez nároku na ná-
hradu? (O desátcích se nezmiňuji, protože
ve formě daru existují dosud). To vše je
výsledkem poznání spojeného s možností
čerpát ze psaného slova.

Psané slovo dává možnost vyvarovat se
stejných chyb. Uspadňuje orientaci ve sple-
titém běhu dějin a ve neposlední řadě dává
nesmrtelnost. Psané slovo je také zbraň. Tak
silnou a účinnou, že si její sílu mnohdy ani
neuvedomujeme. Pomluva hozená na papír
a zpečená tiskem dokáže pohrbit záživa.

Na druhou stranu psané slovo dává mož-
nost konfrontovat (srovnávat) myšlenky a na
základě tohoto srovnání je dále rozvíjet či
korigovat. Myšlenky nevyrčené se nenarodí,
myšlenky nezapsané rychle umrou. Kolik lidí
co mělo nám co říci prošlo životem a nevíme
o nich nic jen proto, že se ostýchali psát.

Kený Otter

U Bědy doma je útulno...

Okeja kraluje nad mechy...

Tokaheya ukazoval, jak se vydělávají kuže

Cink varí u venkovního ohniště

Apacovy táborové večerníčky

neodbytné komáry a v uctivé tichosti jsme poslouchali Apace vypravece.

Den odešel, noc už se právě hlásila o slovo a skrze vetvoví strechy prístrešku bylo videt první nesmelé hvězdy, jež se postupně objevovaly na obloze. I bledý měsíc nám svým příchodem oznamoval, že už je tu zase konec dne. A my sedeli a poslouchali, unaveni, ale spokojeni, po dlouhém dni plném zážitku.

A tak, stejně jako ranní jógové rozcvicky a podvečerní šiniové zápasy, staly se i Apacovy pravidelné večerníčky takovým dobrovolným, leč nepsaným rituálem, který uzavíral každý den tábora, a jehož kouzelná pohádková atmosféra a příslib jakéhosi uklidnění mysli přilákaly vždycky spolehlive spoustu lidí.

Barbora Augustinová

Apacovy pohádky. To je slovní spojení, které je známé snad každému clenu LLM. Protože kdo by neznal Apace jako vypravece indiánských příběhu a povídek? Vždyť jeho vypravování, která zpestřila již nejednou snem na Malém Waldenu, nejsou prece nic nového. A proto by spíše překvapilo, kdyby Apac s nějakou tou svou pohádkou nepřišel...

Apac do letošního táborového programu přispěl tím, že každý večer si bylo možné poslechnout jednu pohádku z jeho nevycerpateľné kouzelné pohádkové studnice. Ovšem nešlo o vypravování u ohně v týpí, jak by se dalo předpokládat. Místem, kde probíhaly Apacovy pravidelné táborové „vecerníčky“, se stal totiž prístrešek, jehož strecha byla spletena z listnatých vetví. A tak, večer co večer, kdy už tma noci pomalu halila náš tábor pod svou ochrannou roušku, scházeli jsme se pod tímto prístreškem, abychom si poslechli Apacovu pohádku na dobrou noc. Zahalení v dekách, zapomínali jsme na vkrádající se nocní chlad a po krvi lačníci

cloveku přijde a ten se pak cejtí... Jak asi?! Šťastně! Vše se mu darí, někdo ho má moc rád a on se na svete cejtí móóóo hezky :-). Někdo využívá štěstí k necemu špatnému ci nepoctivému. Napr. při hře karet, sázení... Ale lidé jsou již takoví. Šťastného človíčka si představuju, že je někde na rozkvetlý a vonavý louce a behá se svou láskou za ruku. Dívce jen vlají vlasy a šaty a obema sluníčko ošlehává tvář. Vane slabý vánek, ptáčky zpívají a celý svet se na ne usmívá a na oplátku oni na něj.

Tancí s tycí

Šťěstí je když jsi rád že prší. Máš okolo sebe přátele. Máš kde spát, co jíst a jsi zdravý. A obcas se ti přihodí něco co te poteší.

Wasúpi

Šťěstí je pocit, pocit radosti a krásy, veselé a jasné svetlo z duše.

Zip

Šťěstí je jako motýl, když se ho snažíš dohonit, nikdy ho nechytíš, ale když si v klidu sedneš, může se usadit přímo na tebe.

Zorka

Šťěstí je hřejivý pocit na srdci.

Honza

Šťěstí je... muška jenom zlatá!... Ale ne, vážně. Šťěstí, to opravdové, si clovek zpravidla uvedomí až když už má s čím srovnat. Má mnoho podob. To nejčistší, absolutní, poznají asi jen některé. Zůstává v nich hluboko skryto, ale jeho odlesky bývají videt v jejich očích. Ale jsou tu i jiná, drobná štěstíčka, která nás blaží. Ta nejlepší jsou taková co blaží nejen nás, ale i ty okolo. Sdílená radost je vícenásobná radost. A proto je štěstí mít kolem sebe přátele, milující rodinu, být zdravý, tešit se z malickostí a taky... asi to největší z nich... být si toho vedom, že štěstí je ted a tady a nejen to co možná přijde.

Kený Otter

Šťěstí je umení být spokojen
Mirka

Šťěstí je

Pro každého něco jiného. Šťěstí je být napr. zdravý. Vyhrát v loterii, není to ale to pravé štěstí. Šťěstí je podle mne nebýt sám. Mít přátele, kteří vám pomůžou, když to potřebujete. Mít někoho, koho můžete milovat a kdo vás bude milovat. To je pro mne štěstí.

Yucikala

Šťěstí je
že svet je celej krásnej
Martinka

Šťěstí je
mít přátele a mít svůj cíl
Azbest

Šťěstí je

Spokojený úšklebek na tváři naší dcerky, pro který momentálně dělám vše, co je v mých silách, a poplácání po rameni od mého muže za to, že to dělám dobře, přestože tvrdí, že mám ještě rezervy.

Zlata - Apacova žena

Šťěstí je

Šťěstí je opakem touhy. Šťěstí má ten, kdo je ochoten ho u sebe nalézt. Ke štěstí stací někdy suché boty a plný žaludek.

Béda

Šťěstí je pocit příjemnosti, uspokojenosti. V dobrém slova smyslu, hrající jednu z hlavních rolí v životě jedince, neboť motivační funkce pro mnohé z nás je nezanedbatelná. Ano, já mám štěstí, jsem tu s Vámi tady ted. Krásní lidé, lidé putující cestou k hore „Poznání“ mající i porozumení, jsou jiste pro mne i pro mnohé velkou inspirací a nadejí, že láska, síla, pravda a krása nebudou zapomenuty. Toto, spolu s vedomým chápáním dvanácti

Co je to štěstí?

Štěstí je krásná vec, ale prachy si za nej nekoupíš.

PS. To co me potkává každý den mého života.
Tokaheya

Štěstí je často nepoznáno, dokud neprijde neštěstí.
Havran

Štěstí je? Ano, štěstí určite je. Šťastný clovek muže být treba ten, co je šťastne zamilován, nebo ten, kterému se neco povedlo. Ale lidé jsou šťastni i z úplných malickostí jako treba i obycejný úsmev nekoho jiného.
Terka

Štěstí je když zapomeneš na starosti.
Mop

Štěstí je mít maminku Mirku.
Linda

Štěstí je
Za šťastný bych považoval ten okamžik, kdy se cloveku podarí nějaká vec, neco příjemného, milého, neco právě akorát a přitom bezpečne ví, že na daném úspěchu nemá vubec žádný podíl, a že se úspěch dostavil úplně bez jeho vlastního přicinění. Je potřeba si takové okamžiky pamatovat, aby pak jedinec nenabyl falešného pocitu, že má pořád smulu. Tak si představuji štěstí ve stylu opak „smuly“.
Petr Gu Harant

Štěstí je
* když se dějí „náhody“ v pravý cas a na správném místě
* když ve správný cas potkáš toho (nebo ty), které máš
* když seš
* když ostatní jsou
Ablákela

Štěstí je
Všude tam kde ho chceme mít. Štěstí je všudyprítomné.
Zdenda

Štěstí je
* když najdeš dobrého životního partnera
* když máš dobré přátele
* když si toho umíš vážit a oni na tebe pohlíží stejne jako ty na ne
Willy

Štěstí je
To, že mám kolem sebe clovícky, kteří jsou mými přáteli; to, že s nimi mužu být kdesi v přírode; to, že mi dodávají pocity duvery, přátelství a pocit, že nekam patřím. To je pro me štěstí.
Nesmírné štěstí
Dekuji vám!
Klára

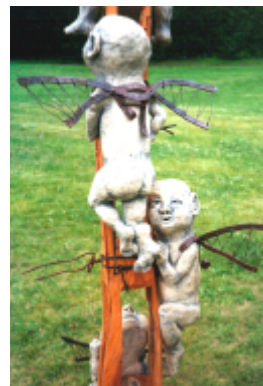
Štěstí je když se uvnitř v dušicce příjemne tetelíš, chceš to vykřicit do celého sveta a zároveň pomoct ostatním aby se cítili taky tak.
Hinakaga

Štěstí je
chodit po horách a mít se s kým o tu krásu podelit
Zdenka

Štěstí je
* pozitivní náhoda
* pocit úspěchu a radosti bez vlastní zásluhy
* neco, co musí přijít samo - clovek „to“ nemůže vyhledávat nebo budovat
Blanka

Štěstí je... Je to cosi krásného, co se nedá koupit ani nicím dobyt, štěstíčko jednou k cloveku prijde a ten se pak cejtí... Jak asi?! Šťastne! Vše se mu darí, nekdo ho má moc rád a on se na svete cejtí móóoc hezky :) Nekdo využívá štěstí k necemu špatnému ci

Nejdůležitější jsou okamžiky

Út 7. 8., 18.00 h

Na brehu malého potucku daleko od civilizace, daleko od lidí, kde jen ten potok zpívá a ptáci se pokoušejí o druhý hlas, tak daleko, že vzdálenost zde nehraje roli, spíše myšlenky, tam v tom jiném svete sedel indián. Černé dlouhé

vlasý, telo zabaleno v kvetované košili a bederní roušce. Už ho snad ani nemusím predstavovat sedel tu Aki-chi-ta, muj průvodce životem. Prisedla jsem tiše k nemu na breh potucku a spolu jsme pak pozorovali hru sluneční záre a vlnek, lístecky – osamelé lode, na které se tu a tam snaží vydrápat málem utopený suchozemec, srandovní stíny bruslařek, neúnavne behajících po hladine...

Z protejšiho brehu k nám zazníval hukot tábora, štekot psu, krik decek.

„Hau kola.“

„Hau.“

„Co tady děláš?“ drze jsem se zeptala a hned jsem se zastydela za mou zvedavost a opovážlivost. Ale Aki-chi-ta se usmál: „Hledám jméno.“

„Jméno? Pro nějakého bojovníka?“

„Kdepak.“

„Tak pro nějaké zvíře ci vec?“

„Ale ne. Copak nevíš, že každá vec už své jméno má. Reknu treba týpí a hned oba víme co myslím. Já hledám jméno pro pocit, pro okamžik pro krásno. Pro to na co si nelze šáhnout.“

„Jak je možné, že to na svete nejdůležitější, to v cem žijeme, s čím žijeme, jak žijeme neumíme nazvat?“

„Možná, že by pak už neexistovala ta

pupecní šnura mezi lidmi a přírodou. Jsou to právě emoce – to co neumíme nazvat a neradi o tom mluvíme, protože dobre víme, že právě emocemi se tolik podobáme zvířatům.“

„Jak tedy popsat ten pocit co ted prožívám?“ zeptala jsem se po chvíli.

„Nikdy mu jméno nenajdeš, ale hlavní je,

žes ho prožila a já s tebou. Ted nás ten okamžik navždy spojuje a nikdo nám ho nevezme.“

Na svete nejsou nejdůležitější veci ale okamžiky. Dekuji mnohokrát za to, co jsem zde mohla za tech pár dní zažít.

Martina

Vlevo nahore miminka v zámeckém parku lezoucí k duchovnímu svetu; vpravo nahore: do techto pytlícku si na tábore píšeme vzkazy; vpravo dole: zvlášte smutné zážitky dávají nejvíc lidi dohromady.

O malebnosti...

Tuhle jsme jednou večer po jedné z Yucikalových úvah hovorili s Tokaheyou a ten se mimo jiné sveril se svým pocitem, jakoby v Lize ubývala snaha o malebnost. Vrtalo mi to hlavou. Chápou vůbec i jiní lidé malebnost jako já? A to mne nakonec primelo k následujícím řádkům.

Malebnost, cizím slovem kolorit, si lze asi nejlépe demonstrovat na rcení „krásný jako obrázek“. V realite woodcrafterské cinnosti to znamená, že na všem co děláme by mělo spocínout lidské oko se zalíbením.

Mnohdy bývá pojem malebnost zužován pouze na záležitost hmotného charakteru a zapomíná se přitom, že malebným může být nejen krásný odev, ale také způsob života a chování. Není to také jen pestrost barev a tvaru, ale také pořádek, jednoduchost (prostota) a soulad.

V hudbě je ekvivalentem malebnosti harmonie, a tak stejně jako když se necháme unášet krásnou melodií, tak i to co děláme by v nás mělo probouzet podobný ušlechtilý pocit. Proto je tak důležité dbát na krásu nejen kolem sebe, ale i ve vztazích mezi sebou.

Keny Otter

...A tak hledací lesní moudrosti sedni večer k ohýnku v týpí, ušij mokašiny a odtrhni kus plátna na bederní roušku. Zkus si udelat procházku lesem...

... A jestli te nenapadá nic, co bys napsal a zustalo to tady po tobe, treba prošlapeš cesticku tem, kteří o tom zážitku budou umet napsat.

Tokaheya

O hledání cesty

Celý náš život hledáme tu správnou cestu. Jeden smer nám ukázal Miloš Seifert – přírodou a životem. A dokonce nám pomohl identifikovat i konečný cíl – čisté lidství. (Co pod slovem lidství rozumet je téměř na samostatnou úvahu, což až někdy jindy...) Na nás je věst a třímat ve svých rukou svůj život – ne ten holý, ale to, jak se jevíme vuci své mysli natolik pevně, abychom příliš netápali.

Hledání cesty však znamená také hledání nitek ke druhým. Patří k nemu podávání pomocné ruky, soucit, láska, porozumení, upřímnost a také bolest, protože pravda nebývá příjemná a bolí. Na mnoho jiných dalších tváří hledání cesty si teď ani nevzpomenu, ale ukazují se vždy, když přijde jejich čas.

Možná si říkáš nac ty bláboly? Koukni se do sebe a cítíš-li někdy, že se o tobe mluví MY a ON (ONA), pak je čas na hledání cesty, pokud chceš abys i ty patřil(a) do onoho MY.

Keny Otter

Vlk při hodu kládou

Zip vyrábí domácí týpiové nudle

*Společné jídlo je vždycky výtečné
Vlevo: Willy a Zdenka při „Siamských dvojčatech“*

Bechynsko je kraj nadmíru zajímavý. Škoda jen, že tábor byl příliš krátký na větší výlety do okolí. Druhý týden jsme ještě navštívili zámek v Bechyni. Stojí za to. Nejsilnějším místem na zámku je bezpochyby gotické sklepení, kde ústřední sloup nechal majitel zámku vytesat do podoby stromu a jeho žebra do tvaru větví, rozpínajících se vám nad hlavou. Pozoruhodná atmosféra!

3. ligový tábor 2001 dostal jméno Tábor kouzel, a to trochu tajemne, protože nikdo se k autorství názvu nepřihlásil.

Tady jsou výsledky hlasování:

Tábor planoucích vášní 2 hlasy
Tábor horících týpí 1 hlas
Tábor kouzel 15 hlasů
Tábor planoucích týpí 9 hlasů
Tábor ohně ve větru 8
Tábor plný překvapení 3
Tábor divokého ohně 3

Myšlenky much a jiných obyvatel louky

Bzz – moucha, bzíí – a druhá. „Ahoj moucho, ta tráva má dneska ale divnou chuť“ – „Cvrr – proč dneska ty kobyly tak cvrkají?“- „Bzí, nevím, asi se zbláznily.“ Bzi – „Au, narazila jsem do toho stébka, kdo ho sem sakra postavil?“ Jiná moucha – „Jenom opatrně, abych nepadla, přejít stéblo a na druhý, táák, já sem ale šikovná, bzum.“ – Cvrrk, cvrrk – „Ta kobylka si nadále dovoluje, ale aby přišla blíž, to ne.“ – Mravenec: „Honem, honem, at to stihnu, sem, tam, né, zatocit, dolu, to stéblo snad nemá konec.“ – Hele housenka: „Vylezu si na sluníčko a budu hodně papat a bude ze mě strašlivá murka, áách to tak hezky hřeje.“ – „Honem, honem to je hrůza, vždyť jsem jenom malický mravenec, já asi zabloudím. Tady nahoru a doleva, ne to je neporádek, tady snad nikdo neumí uklidit.“ – „To je nesnesitelné horko. Jako vzdělaná muchnicka soudím, že bych se měla nekam schovat, co když dostanu úpal.“ Moucha: „Cha, cha cha, to sem si zase dneska pošmákla, to mě baví, teď si můžu jenom mnout nožky. A umýt hlavu bych si asi měla.“ – „Cvrrk, cvrrk, paní Kobylková, už jste to slyšela? Dneska sezob nějaký ptáček pana Hopálka, taková škoda.“ – „Necvrkejte, to není možné, vždyť já s ním ještě ráno snídala rosu.“ – „Už je to bohužel tak. Už musím běžet, Hop, hop, ty mouchy sou dneska neuvěřitelně drzí.“

*Martina Palecková – Zip
(z táborové hry Koukacka)*

Malebnost je drina

Tahle úvaha je tak trochu odpovědí na Kennyho úvahu, která se dneska objevila na táborovém oznamovateli.

V noci jsme náhodou zapredli na podobné téma debatu s Jerryem. Měsíc se zrovna blížil úplňku, malebne rozsvícená týpí blikotala do noci, zazníval z nich hlahol veselých hlasů a byla z nich cítit pohoda skutečného domova. Malebnost jako naplnění duše pocitem radosti z okolí – věcí, lidí, krajiny... Pohoda vztahu při táboření v týpí pomáhá dotvářet značnou měrou někdy i to, o s jakým komfortem (nemyslím tím pohodlnost, ale pohodlí) v týpí táboríte.

Pokud víte, jak zacházet s ohněm, jak rozložit cinnosti v týpí, pokud máte pohodlnou lenošku a kotlík s cajem... Malebnost vztahu mezi obyvateli týpí tak dostává zcela jinou dimenzi. Hlubší. Tak to cítím. Ale pozor – je jen velmi neostrá hranice mezi tábořením v tom smyslu, jak o něm mluvím, a „chatarením“ v týpí (navězt věci, povegetit,

odjet). Neobhajuji zde hmotné věci. Nikoli. To není můj styl. Tech pár indiánských věcí, co jsem ještě nerozdal, slouží duši a tím i ostatním. Cítím-li svou práci, vnímám lépe i práci ostatních ... Je však mnohem pohodlnější přijít nekam nasát atmosféru a odejít spát do stanu...

Josef Porsch - Ablákela

Nahore: i takhle může dopadnout sekera, kterou skladujete v lese,

Stavba tábora

Kdo zustává?

Jak tak plyne reci proud, přišla rec i na to, zda je lepší stavel Ligu na kmenech, nebo na jednotlivcích. Není na to jednoznačná odpověď, ale fakt je ten, že jednotlivec, který se přihlásil do Ligy již vykázal alespon část svého zaujetí myšlenkou woodcraftu, neboť překážky, které musel překonat (zjistit konkrétní adresu, překonat ostych z neznámých lidí, u mladších také přesvědčit rodiče...) bez opory kamarádu nebývají malé.

Ten rozdíl je v tom, že jednotlivec do Ligy přitáhla idea, zatímco u kmenu to zpravidla bývá silná osobnost, ať již mezi spolužáky či kamarády z ulice. Odpadne-li pak tato osobnost, jen málokdy zustávají i lidé, pro než byla tím poutem s Ligou právě ona.

Ano, vzpomínám na lidi co při stoupání na onu pomyslnou horu zustali stát za mnou, nebo šly jinudy, ale za své blízké mám ty, co se drápour ode mne na dohled. Procházejí kolem mne a nekteří zustávají vzadu, nebo jdou jinudy. V srdci však chovám naději, že je pro ne, tak jako pro mne důležitý cíl. Pak se jiste opět sejdem.

Ponaucení? Hled si především SVÉ cesty a nekoukej kam šlapou druzí. Jejich cesta může jít z kopce.

Kenya Otter

Šeltr rozsvícený ohnem za dlouhých nocí na táboře.

Část tábora Ligy lesní moudrosti

Balení je nejsmutnější záležitost...

Zážitky z tábora

Zdravím všechny ctenáře tohoto článku, ačkoli nevím mohu-li toto dílo nazvat článkem.

Ráno 29.6. 2001. Všechny věci jsou zabaleny a já vyrazím na táboriště u Krídy. Už se nemohu dočkat, až uvidím všechny známé z Ligy a samozřejmě se těším i na další zajímavé lidi, které poznám. Po krátkém hledání a prolezení několika koprivovými porosty jsem konečně uviděl pár šeltru a týpek. Zaradoval jsem se, je tu dlouho očekávaný tábor. Zamířil jsem ke skupince lidí sedících vedle nové vypadajícího týpka (bylo opravdu nové!). Nejprve na mne padlo pár pohledů a po chvíli se ze svého místa zvedl Ablakéla a ptá se: „Ty jsi ten člověk, co se mi hlásil?“ Odpověděl jsem, že ano, a začal se seznamovat se zbytkem hodučících lidí. Mé první dojmy byly bezva. Uvelebil jsem se na louce dal si film do fotáku a čekal na někoho u koho budu moci spát.

Nakonec dorazil kmen Lesní lidé a po sprátení s Cinkem mi bylo nabídnuto místo v jejich týpí. Druhý den den se dostavoval tábor, čekalo se, kdo ještě dorazí a já se zabýdloval. Atmosféra byla čím dál lepší. Nejlepší však bylo, když mne večer zastavil Tokaheya a nabídl mi, abych se zeptal Lesních lidí jestli od nich někdo nechce sjíždět zítra ráno z Tábora Lužnici. Rekl jsem, že bych se rád zúčastnil a Cink také a tak začalo první dobrodružství.

Vstali jsme brzo ráno, naložili na Tokaheyovo vozidlo raft, a to nejdůležitější – tricetiletrový sud plzeňského prazdroje a vyrazili do tábora. U vody se začal dofukovat a svazovat raft, před cestou jsme posvácili vedle chciplé krysy a vyrazili jsme.

Cesta na raftu byla příjemná hlavně občasnými zastávkami. Nejprve nás zastavila dvojice kanoistu, které přitahoval sud piva doslova jako magnet. „Vybíráme mytné na reze Lužnici“ – s tímto slovy nás zastavila trojice dobře naladěných pánů na naší druhé zastávce. Nezbylo nám než jim k dobré

nálade ještě trochu přispět pivem.

To nejlepší bylo ještě před námi: dorazili jsme na místo odkud nás čekalo asi dva a půl kilometru do tábora, ale potokem. Všichni jsme se vypotáčeli z raftu a vydali na cestu k táboru.

Byl to neuvěřitelný zážitek. Zbytek tábora byl moc krásný až na požár, který úplně zničil jedno týpí a druhé ve kterém jsem spal i já bylo ze zadu prohorelé. Nerad vzpomínám na tyto události. Mnohem příjemnější byl každodenní zápas v šini nebo Apacovy večerníčky.

Rád bych tímto podekoval kmeni Walden za uspořádání ligového tábora, třeba za přednášku o vydělávání kuží, barvení jelenice nebo parfleší. Kdybych měl letní tábor hodnotit, tak jedině, co mi vadilo byla doba trvání (krátká) jinak bylo vše fajn.

Nejvíce mne potěšil malý kmen Walden, který přijel na táboriště v pondělí. Byl plný malých deček ve věku pět až dvanáct let. Mel jsem obrovskou radost; z té vyrostle další generace, která za dvacet pět let bude tvořit jádro LLM. Krásné poznávání co které dečko baví a co ne, odstraňování problému se kterými se Tokaheya a Wasupi denno-denne museli prát. Mne osobně se nejvíce líbilo, jak Tokaheya vyráběl bederku tím způsobem, že vzal dve krátké a svázal je dohromady.

František Reml - Azbest

